

Κυριακή των Μυροφόρων (Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom (†))

/ [Πεμπτουσία](#)

Εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος.

Τιμούμε σήμερα τους ανθρώπους που ακολούθησαν τον Χριστό τους οποίους σκεφτόμαστε σπάνια, γιατί αναφέρονται πολύ λίγο στις Γραφές. Κι ο καθένας θα μπορούσε να είναι ένα μάθημα για μας.

Ο Αγ. Ιωσήφ από την Αριμαθαία ήταν ένας πλούσιος άνδρας με ανοιχτό μυαλό που άκουγε τον Χριστό και δεν εμπιστεύθηκε τον εαυτό του στον Κύριο. Το ίδιο κι ο Νικόδημος· αλλά ο Νικόδημος ήταν ένας μορφωμένος άνθρωπος, μέλος των Σανχεντρίν. Είχε ακούσει για τον Χριστό, Του είχε κάνει ερωτήσεις, ήθελε να καταλάβει, ήθελε να είναι σίγουρος. Αλλά κανείς απ' τους δύο δεν είχε δεσμευτεί ν' ακολουθήσει τον Χριστό, να δηλώσει καθαρά ότι ήταν μαθητής Του.

Κι όμως, όταν ο Χριστός στα μάτια των ανθρώπων ήταν ηττημένος, όταν οι εχθροί Του πήραν τη νίκη, όταν Εκείνος ήταν νεκρός, έτοιμος να ταφεί, η πίστη τους σ' Εκείνον από τον οποίον είχαν μάθει λόγια ζωής, αποκαλύφθηκε. Βοήθησαν

την Μητέρα Του να μεταφέρει το σώμα Του και να το θάψει. Με τόλμη ήλθαν στον Πόντιο Πιλάτο και ζήτησαν το σώμα για να το θάψουν με τιμή. Στη διάρκεια της ζωής Του τον άκουγαν με πνεύμα ανοιχτό αλλά διστακτικό. Όταν πέθανε, η πίστη τους ξεχείλισε. Και βλέποντας τον πόνο της Μητέρας και του Αγ. Ιωάννη δεν τους έμεινε ίχνος αμφιβολίας· όφειλαν να φανερωθούν, γιατί δεν μπορούσαν να δεχτούν ότι Εκείνος μπορούσε ν' απορριφθεί ηττημένος, αφού υπήρξε διδάσκαλος, οδηγός και φίλος τους.

Ύστερα υπάρχει κι άλλη μια ομάδα ανθρώπων, οι μυροφόρες, μια ομάδα γυναικών που ακολουθούσαν τον Χριστό και βοηθούσαν Εκείνον και τους μαθητές Του στις ανάγκες τους. Όταν ο Χριστός σταυρώθηκε, οι μαθητές έφυγαν με εξαίρεση τον Άγιο Ιωάννη, με εξαίρεση αυτές τις γυναίκες. Δεν ήταν μια διανοητική πεποίθηση που τις έκανε να παραμείνουν μαθήτριες του Χριστού. Ήταν κάτι που ίσως θα μπορούσε να ερμηνευτεί μέσα από τα λόγια των προσκυνητών προς τους Εμμαούς: «...δεν φλεγόταν η καρδιά μας όταν μας μιλούσε». Όλη η πορεία από την Γαλιλαία στην Ιερουσαλήμ, από την ειρήνη της γης προς την τραγωδία της Ιερουσαλήμ, όλον εκείνον τον καιρό που είχαν ακούσει να διδάσκει, οι καρδιές τους είχαν βρεί το νόημα της ζωής - όχι από μίαν αγάπη προσωπική αλλά από μια βαθιάν αίσθηση αιώνιας ζωής. Αυτό δήλωναν και τα λόγια που ο Πέτρος είχε πεί λίγο νωρίτερα, όταν ο πολύς κόσμος που τους περιστοίχιζε είχε φύγει, και ο Χριστός στράφηκε στους μαθητές Του και είπε: « Πρόκειται να φύγετε κι εσείς; Και ο Πέτρος είπε: «που να πάμε ; Έχεις ρήματα ζωής αιωνίου ». Κι αυτές οι λέξεις δεν ήταν ένας

απλός συλλογισμός, ή αποδείξεις, ή πειστήρια. Όταν μιλούσε ήταν η αιώνια ζωή που ξυπνούσε μέσα τους -η θύρα που οδηγούσε στην αιώνια ζωή ήρθε στη ζωή. Και ήξεραν ότι αυτά τα λόγια ήταν αληθινά, μόνο γιατί έφεραν μέσα τους νέα ζωή. Έτσι ήταν γι' αυτές τις γυναίκες.

Σήμερα λοιπόν τιμούμε τους ανθρώπους που απέδειξαν ότι ήταν πιστοί, εκείνους που παρά την αδυναμία τους δεν έφυγαν, εκείνους που μπρός στην ματαίωση και την τραγωδία, έγιναν ξαφνικά μαθητές και πιστοί. Ας τους θυμηθούμε, όχι μόνο αντικρύζοντας την δόξα με την οποία τους τιμήσαμε σήμερα στην Θεία Λειτουργία, αλλά ρωτώντας τους εαυτούς μας: ανήκουμε, σε οποιοδήποτε βαθμό, στο παράδειγμα που μας έδωσαν με τη ζωή τους; Μπορούμε να πούμε ότι μπρός στην ήττα του Χριστού θα μπορούσαμε να βγούμε έξω και να πούμε: Είμαι ένας από τους μαθητές Του, αν και τον καιρό που δεν υπήρχε κίνδυνος ολόγυρα κράτησα μακριά τον εαυτό μου, διστακτικό, αβέβαιο, ρωτώντας τον εαυτό μου και Εκείνον; Είναι άραγε κανείς από εμάς ο Ιωσήφ από την Αριμαθαία, είναι κανείς μας ο Νικόδημος, και θα μπορούσαμε να πούμε ότι είμαστε σαν τις Μυροφόρες γυναίκες, τις οποίες ούτε οι ανάγκες, ούτε η ήττα, ούτε ο θάνατος του Χριστού δεν τις έκανε να μείνουν μακριά από Εκείνον;

Κανείς μας δεν μοιάζει σε κάποιον τελείως· αλλά ας μάθουμε απ' αυτούς κι ας προσπαθήσουμε να αναπτυχθούμε μέσα στην πίστη που εκείνοι έδειξαν· οι πρώτοι στην ζωή του Χριστού, και οι υπόλοιποι στον θάνατό Του. Αμήν.